

21/02/2023

Патријарх Порфирије рукоположио протођакона др Драгана Ашковића у чин презвитера

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 19. фебруара 2023. године, у Недељу месопусну, свету архијерејску Литургију у цркви Светог Марка на Ташмајдану током које је рукоположио протођакона Драгана Ашковића, ванредног професора за Црквено појање на катедри за Литургику Православног богословског факултета у Београду, у чин презвитера.

Саслуживали су архимандрит Нектарије (Ђурић), главни секретар Светог Архијерејског Синода и настојатељ храма Светог апостола Марка; протојереји-ставрофори Михајло Арнаут, Трајан Којић, Сретен Младеновић и др Драгомир Сандо; протојереј Ђорђе Стојисављевић; протонамесник Бранислав Борота; протојереј др Зоран Ранковић, декан Православног богословског факултета у Београду; јереји Јован Петровић, Александар Лучић, Миодраг Ристић, др Драган Каран и Владимир Пекић; протођакони др Драган Радић, Радомир

Врућинић и др Владимир Андрић; као и ђакони Славко Аничић, Никола Костић и Николај Вуковић. Том приликом патријарх Порфирије је беседио:

- У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Матеју који говори о Господу као Судији, као Ономе који ће једне позвати у своју близину, у своје наручје, у Царство своје, у Царство Божје, а друге неће препознати и одбациће их. Да бисмо разумели ову причу у потпуности ваљало би да је повежемо са претходном причом, са причом коју смо читали прошле недеље, а то је прича о блудном сину. И у тој причи смо такође видели оца као централну фигуру и која је наравно слика Оца небеског, Бога који је милостив, који грли оба своја сина, а и један и други, и млађи и старији син, свако на свој начин се отуђио од оца, отуђио се од онога што је његово истинско и право назначење.

Наравно ми себе лако препознајемо у млађем сину, у ономе који је отишао из дома очевог, који је узео наслеђе и потрошио га, упропастио га. Ретко препознајемо себе у старијем сину, који је био пун презира и мржње. Велико је питање, како кажу Оци, чији је грех већи: да ли онога који је због пожуде отишао и потрошио све што је имао, али на крају се враћа у покајању, или је у тежој позицији овај син који је непрестано у дому очевом, али је затворен за другог, испуњен презиром и мржњом. Наравно, овде се отац пројављује као пун љубави у односу на оба сина. Једнаку љубав пројављује у односу на оба сина, само је питање како је и колико се препознаје сваки од та два сина у очевој љубави.

И данас у овој причи јеванђељској, имамо небеског Оца о коме се говори, како то ми често и разумевамо, као да је за једне припремио рај, а за друге пакао, као да има неку чврсту меру и мерило уз помоћ којег суди свим људима, па онда они који су испунили меру коју је Господ захтевао бивају награђени рајом, а они који су се огрешили о меру, о правила, о закон, они бивају кажњени, иду у пакао.

Најчешће, дакле, видимо Бога као судију, могли бисмо чак рећи судију који је немилосрдан, који је апсолутно математички праведан, који примењује до ситница закон који је сам одредио и по којем човек треба да живи. Међутим, ако разумемо Бога кроз тајну Оца из приче о блудном сину онда ћемо видети да Бог не прави разлику међу људима, да Он све људе воли, ако можемо то уопште рећи за Бога, истом љубављу, да исту количину љубави излива на сваког човека независно од тога да ли човек греша, да ли се удаљава више или мање од Бога, да ли је свестан свог греха или има потребу да се врати Богу. Бог, дакле, једнако воли све људе. Међутим, удаљавајући се од Бога,

као што смо видели у причи о блудном сину, помрачује се ум, потамни срце, охлади се душа и човек губи могућност да има истинску и праву спознају, спознају Бога и спознају себе пре тога, па онда везује себе за пролазне ствари и од њих чини богове, од њих постаје завистан, њима се поробљава, постаје њихов роб.

Дакле, од нас зависи да ли ћемо препознати љубав Божју, и не само препознати, него да ли ћемо имати довољно светлости у своме бићу или ће нас потпуно савладати тама и потпуно ћемо бити робови овог света, робови вредности од овог света. Да ли ћемо онда моћи да осетимо љубав Божју? То је као када имамо два човека, па један воли неког неизмерном љубављу, а други не може да поднесе овог који га воли. Највећа казна за оног који не воли и који не подноси оног другог који њега воли јесте загрљај, јесте управо љубав коју не може да поднесе, јер не подноси оног који га воли безусловно. Бог воли безусловно! У Његовој љубаву у односу на нас не постоји: Волим те уколико то и то... или уколико испуниш нешто или ако си овакав и онакав. Он воли сваког човека у пуноћи, бескрајно, неизмерно и без разлике! Међутим, да ли смо ми способни да примимо ту љубав, да та љубав Божја за нас буде радост и рај, царство Његово или не, зависи од тога да ли је у нама мрак, да ли смо робови страсти и овог света или смо, иако грешни и слабашни, људи који чезну за Богом, за пуноћом у Богу, за својом пуноћом у Њему. Како и на који начин ми јесмо неко ко чује реч Божју и живи њом, то се најбоље види и ова прича казује у нашим односима међусобним, у нашем односу према другом. Онда када учинимо нешто и најмање, најмање најмањим, када нешто учинимо своме ближњем онда смо ми у заједници са Богом, јер не постоји могућност да имамо чисту, нераскидиву заједницу, заједницу љубави са Богом ако то не потврђујемо у свом односу према другим људима. Када напојимо жедног, када нахранимо гладног, када посетимо неког у тамници и у болници, када чинимо дакле заповест Божју о љубави према ближњем, када се трудимо да волимо ближњег као самог себе онда заиста потврђујемо да волимо Бога, пројављујемо своју веру у Бога, онда се показујемо да смо истински и прави хришћани и онда Бог нас препознаје, препознаје своје присуство у нама и ми препознајемо Његову љубав. Баш као што је у прошлој недељи био милостиви Отац, дакле ми смо и блудни син и старији син, можда још чешће а то не препознајемо у причи о блудном сину, а позвани смо да се уподобимо Оцу, да у нашој љубави међусобној не постоји ако и да искључиво испуњавајући тај циљ или у најмању руку постављајући себи тај циљ онда можемо разумети и сваку заповест Божју као закон нашег живота а нарочито заповест Божју о љубави према ближњима.

Нека би Господ дао не само да напојимо жедног и нахранимо гладног, него да циљ нашег живота буде служење ближњем не због тога што је то напросто правило које припада социјалном контексту не само што је то пука

живот у
и делом

spc.rs